

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně**, IČO: 70883521
sídlem nám. T. G. Masaryka 5555, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 3. 2017, č. j. 11370/17/5000-10470-703359 a č. j. 11366/17/5000-10470-703359

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaných rozhodnutí, kterými žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměry Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „správce daně“) ze dne 3. 2. 2016, č. j. 150151/16/3300-31471-709493 a č. j. 150212/16/3300-31471-709493, kterými správce daně ve smyslu zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a změně některých souvisejících zákonů,

v rozhodném znění (dále jen „rozpočtová pravidla“); podle § 147 a § 139 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a podle Zprávy o daňové kontrole ze dne 26. 1. 2016, vyměřil žalobci povinnost odvodu do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 59 869 Kč a povinnost odvodu do Národního fondu ve výši 339 256 Kč.

2. Správce daně tak učinil na základě výsledků kontrolních zjištění daňové kontroly, provedené v rozsahu podnětu poskytovatele dotace projektu žalobce „*Centrum bezpečnostních, informačních a pokročilých technologií (CEBIA-Tech)*“, reg. č. CZ.1.05/2.1.00/03.0089 (dále jen „projekt“) v rámci Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace, Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „poskytovatel“), dle kterých byly shledány skutečnosti rozhodné pro stanovení povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel. Tato dotace byla žalobci poskytovatelem poskytnuta na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace č. 0089/03/01 ze dne 31. 1. 2011 (dále jen „rozhodnutí o poskytnutí dotace“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce tvrdí, že se žalovaný v napadených rozhodnutích nevypořádal dostatečně s jeho odvolacími námitkami, zejména s námitkou, že vítězný uchazeč splnil požadované kvalifikační předpoklady, a tudíž byl jeho výběr oprávněný a v souladu se zákonem. Dle žalobce žalovaný nezdůvodnil námitku žalobce, dle které jsou procesy posouzení a hodnocení nabídek od sebe odděleny v rámci procesu zadávání veřejné zakázky. Dále pak mělo být porušení rozpočtové kázně shledáno na základě nejednoznačné formulace dodatku č. 4 rozhodnutí o poskytnutí dotace, přičemž existence takové nejednoznačné formulace nemůže jít k tíži žalobci. Naopak, při formulaci podmínek poskytnutí dotace ze strany jejího poskytovatele, umožňující více výkladů, je třeba přistoupit k použití výkladu, který je příznivější pro příjemce dotace, tedy pro žalobce.
4. Žalobce dále tvrdí, že rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná, neboť napadená rozhodnutí jsou nedostatečně odůvodněná, zejména neobsahují náležité odůvodnění závěrů, že se žalobce dopustil rozpočtové kázně.
5. K věcnému posouzení jednání, které mělo naplnit znaky porušení pravidel rozpočtové kázně, pak žalobce uvádí, že uchazeč v zadávacím řízení - společnost TeraView Limited (dále jen „uchazeč“), sice v době posuzování nabídky nepředložil doklady, prokazující jeho bezdlužnost vůči orgánům finanční správy a orgánům správy sociálního zabezpečení, ačkoliv se jednalo o základní kvalifikační předpoklad účasti uchazeče ve veřejné zakázce dle § 53 odst. 1 písm. a), b), f) a h) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění (dále jen „ZVZ“), avšak tyto doklady zajistil žalobce na základě plné moci, udělené mu uchazečem, dodatečně. Tímto dle žalobce byl naplněn účel ZVZ, neboť účelem výše uvedených ustanovení je dle žalobce zamezit zadání veřejné zakázky takovému dodavateli, který by sice byl beztrestný a bezdlužný v zemi svého sídla, ale tuto beztrestnost a bezdlužnost by nesplňoval vůči České republice. Tuto skutečnost dle žalobce mj. potvrdil i Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“), když dle oznámení o výsledku šetření podnětu ze dne 11. 1. 2013 neshledal důvody pro zahájení

správního řízení, tj. nepovažoval pochybení žalobce za natolik závažné, aby konstatoval, že se dopustil správního deliktu.

6. Žalobce pak dále poukazuje na skutečnost, že žalovaný ani správce daně nepřistoupili při rozhodování o existenci jednání, naplňujícího podmínky pro odvod za porušení rozpočtové kázně, k aplikaci pro žalobce příznivější právní úpravy, neboť dle § 74 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v rozhodném znění (dále jen „ZZVZ“), se již základní způsobilost uchazeče pro účast v zadávacím řízení posuzuje pouze ve vztahu k zemi sídla uchazeče. Existenci příznivější úpravy ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod přitom žalovaný, resp. správce daně, má zkoumat *ex officio*, jak vyplývá z judikatury správních soudů i Ústavního soudu. Závěrem žalobce tvrdí, že nezákonným postupem žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně, došlo k zásahu do základních práv žalobce, zejména práva vlastnit majetek dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod, resp. do práva na ochranu legitimního očekávání.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě především odkazuje na zprávu o daňové kontrole a odůvodnění napadených rozhodnutí. Nadto žalovaný uvádí, že podmínky rozhodnutí o poskytnutí dotace stanoví její poskytovatel a žalobce, jako příjemce dotace, tyto podmínky akceptoval. Žalobce tak ve skutečnosti směřuje výtky vůči poskytovateli dotace. Žalovaný není oprávněn posuzovat správnost, úplnost či srozumitelnost podmínek dotace pro žalobce, navíc v situaci, kdy kladné rozhodnutí o poskytnutí dotace ani nepodléhá soudnímu přezkumu. Orgány finanční zprávy nejsou subjektem dotačního vztahu, těmi jsou pouze poskytovatel a příjemce dotace. Nicméně o tom, zda byla porušena rozpočtová kázeň je oprávněn rozhodnout pouze správce daně. Jestliže správce daně shledá, že byla příjemcem dotace porušena rozpočtová kázeň, stanoví odvod do příslušného rozpočtu. Výše odvodu se pak odvíjí od rozhodnutí o poskytnutí dotace, v němž může poskytovatel za porušení rozpočtové kázně v souladu s rozpočtovými pravidly stanovit procentuální výši odvodu za jednotlivá porušení.
8. Pokud žalobce namítá nedostatečné vypořádání se s námitkami žalobce, pak žalovanému není zjevné, o které námitky by se mělo jednat. Daňová kontrola byla správcem daně u žalobce zahájena na základě podnětu poskytovatele dotace, veškerá relevantní fakta daného případu jsou dle žalobce shrnuta na 33 stranách zprávy o daňové kontrole, přičemž od strany 17 správce daně popisuje výsledky daňové kontroly. Na stranách 29-31 se pak správce daně vypořádává s námitkami žalobce proti výsledkům kontrolního zjištění. Žalovaný také podotýká, že dle § 147 odst. 4 daňového řádu je zpráva o daňové kontrole odůvodněním napadených platebních výměrů.
9. Ohledně žalobní námitky týkající se nesprávného posouzení jednání žalobce pak žalovaný uvádí, že ZVZ hovoří jasně, jakými doklady je potřeba prokázat splnění kvalifikačních předpokladů pro účast ve veřejné zakázce. Tyto byly žalobcem získány, ale až několik měsíců po výběrovém řízení. Dodatečným získáním podkladů však nelze zhojit nesprávný postup žalobce, který uchazeče, jenž nesplnil podmínky pro účast ve veřejné zakázce, z výběrového řízení nevyloučil. Co se týče námitky žalobce, že ÚOHS neshledal důvod pro zahájení správního řízení a že žalobce dodatečným splněním podmínek u uchazeče naplnil účel zákona, žalovaný poukazuje na skutečnost, že z písemnosti ÚOHS ze dne 8. 2. 2013 vyplývá pouze to, že ÚOHS nezahájil řízení o správním deliktu, neboť do

výběrového řízení veřejné zakázky se přihlásil jediný uchazeč, proto žalobce svým jednáním nemohl ovlivnit výběr dodavatele.

10. Žalovaný nerozporuje, že žalobce na základě zadání veřejné zakázky naplnil účel dotace, resp. že žalobce obdržel od dodavatele přístroj, který slouží svému účelu, to však nic nemění na skutečnosti, že žalobce porušil ZVZ, a tím i pravidla rozpočtové kázně, za což mu byl uložen dle rozhodnutí o poskytnutí dotace odvod v nejnížší možné výši. Ve vztahu k argumentaci žalobce příznivější právní úpravou pak žalovaný poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že odvod za porušení rozpočtové kázně není sankcí za správní delikt, nýbrž daní, neboť porušení rozpočtové kázně není správním deliktem. Z tohoto důvodu se tak na odvod za porušení rozpočtové kázně nevztahují zákonné instituty, určené pro oblast správního trestání či jiné zásady, které pro oblast správních deliktů dovodila judikatura správních soudů a Ústavního soudu především analogií z trestního práva.
11. Konečně k namítanému zásahu do základních práv žalovaný uvádí, že žalobce žádným způsobem nespecifikoval, v čem má být jeho legitimní očekávání narušeno. Za dodržení podmínek pro poskytnutí dotace odpovídá žalobce, přičemž žalovaný uvádí, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že příjemce dotace přijímá formou dotace určité dobrodíní od státu a jakousi protivahou tohoto dobrodíní je akceptace podmínek, za nichž je dotace přijímána. Do práva žalobce vlastnit majetek pak dle žalovaného nemohlo být zasazeno, neboť dotace není majetkem, vytvořeným vlastní činností žalobce. Uloženým odvodem tedy není poškozen majetek žalobce, ale peněžní prostředky, poskytnuté ze státního rozpočtu, resp. z Národního fondu, tedy prostředky v podstatě cizí, přičemž cílem odvodu je návrat těchto prostředků do příslušného rozpočtu, jsou-li využity v rozporu s podmínkami udělení dotace. Žalovaný proto navrhuje, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
12. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného opakuje své tvrzení, že žalovaný a správce daně rozhodovali při stanovení odvodu formalisticky, bez řádné vlastní úvahy a v rozporu se zákonem. Žalobce dále odkazuje na judikaturu správních soudů, dle které je potřeba respektovat při vyměřování odvodu zásadu proporcionality a vždy přezkoumatelným způsobem posoudit závažnost, důsledky a okolnosti porušení rozpočtové kázně, což žalovaný neučinil, proto jsou jeho rozhodnutí nepřezkoumatelná. Dále žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které porušení příslušné povinnosti bez dalšího nepředstavuje neoprávněné použití či zadržení prostředků dotace, přičemž sankční odvod nemůže být uložen na základě formalistického přístupu, bez ohledu na skutečný stav věci. Rozhodující je zda došlo k jejímu poskytnutí s jejím účelem. Stejně tak dle žalobce z judikatury Soudního dvora EU vyplývá, že konstatování menší nesrovnalosti nevede na základě zásady proporcionality k tomu, aby byly vyplacené prostředky z části vymáhány zpět. Přiměřeností ani vlivem jednání žalobce na účel a cíl dotace se však žalovaný ani správce daně v napadených rozhodnutích nezabývali.
13. K meritu věci pak uvádí, že hodnocení jednání žalobce žalovaným je v přímém rozporu s hodnocením jeho jednání ze strany ÚOHS, jakožto dozorujícím orgánem veřejných zakázek. S tvrzením žalovaného, že odvod za porušení rozpočtové kázně není správním deliktem, se žalobce neztotožňuje, neboť by mu tím bylo efektivně znemožněno dovolat se příznivější právní úpravy. Pokud by totiž celou záležitost řešil ÚOHS, musel by jednání žalobce posuzovat podle nové, příznivější právní úpravy, a musel by nutně dojít ke

stejnému závěru, na rozdíl od žalovaného. Žalobce dále tvrdí, že poskytovatel zneužíval svého postavení s odkazem na § 14e rozpočtových pravidel a bránil tak všem příjemcům v efektivní soudní obraně. Žalovaný se také dle žalobce dostatečně nevypořádal s názorem ÚOHS, ačkoliv je od názoru žalovaného odlišný. Dle žalobce ÚOHS *de facto* potvrdil, že postup zadavatele nebyl v rozporu se ZVZ, tedy že žalobce tento předpis neporušil. Navíc se žalovaný nezabýval vlivem jednání žalobce na dodržení účelu dotace ve smyslu § 14 odst. 6 rozpočtových pravidel. V závěru repliky se žalobce neztotožňuje s názorem žalovaného, že prostředky z dotace jsou v podstatě prostředky cizí, přičemž odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, dle které se Ústavní soud zabýval právem vlastnit majetek ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod právě ve vztahu k dotačním prostředkům.

IV. Posouzení věci soudem

14. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správce daně), včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
15. Krajský soud se v první řadě zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadených rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že kromě nicotnosti rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. jsou krajské soudy povinny přihlížet také k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (k tomu srov. např. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, dle kterého „*ustanovení § 76 odst. 1 SŘS upravuje postup soudu v případech, kdy soud může rozhodnutí zrušit i bez nařízení jednání – z toho lze dovodit jen to, že případy tam uvedené jsou důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Výslovně předpokládá postup z moci úřední – tj. bez návrhu – pouze v případě nicotnosti rozhodnutí, kterou lze vyslovit podle odst. 2 cit. ustanovení. Z povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) SŘS, a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek.*“). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). K tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění správního rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech. V opačném případě by se jednalo skutečně o rozhodnutí

nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky vylučující libovůli v rozhodovací činnosti správního orgánu. O takový případ se však u žalobou napadených rozhodnutí žalovaného nejedná.

16. Jak již bylo uvedeno, žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, zejména s námitkou, že uchazeč byl vybrán v souladu se zákonem, a námitkou, že procesy posouzení a hodnocení nabídky jsou od sebe odděleny. Krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje, neboť z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé a seznatelné, na základě jakých důvodů dospěl k závěru, že odvolání žalobce je nedůvodné a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně správná (zejména viz body 15 až 17 napadených rozhodnutí). Na rozdíl od žalobce je tak krajský soud toho názoru, že se žalovaný dostatečně a srozumitelně vypořádal se všemi jím uplatněnými odvolacími námitkami, a to v míře odpovídající jejich relevanci pro podstatu projednávané věci, a není tak zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Napadená rozhodnutí proto krajský soud shledal přezkoumatelnými a námitku nepřezkoumatelnosti žalobce za nedůvodnou.
17. Obsah žalobních námitek a tedy i podstatu nyní projednávané věci tvoří polemika žalobce se způsobem, jakým správce daně a posléze i žalovaný zhodnotili jednání žalobce z pohledu naplnění podmínek pro stanovení povinnosti odvodu do příslušného rozpočtu za porušení rozpočtové kázně.
18. Podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel je porušením rozpočtové kázně *„neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem“*. Podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel se rozumí *„neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty, porušení účelu nebo podmínek, za kterých byly prostředky zařazeny do státního rozpočtu nebo přesunuty rozpočtovým opatřením a v rozporu se stanoveným účelem nebo podmínkami vydány; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.“* Podle § 44a odst. 4 písm. b) pak platí, že *„[o]dvod za porušení rozpočtové kázně činí v případě neoprávněného použití prostředků dotace obsahující prostředky od Evropské unie, pokud v rozhodnutí o ní bylo uvedeno jedno nebo více procentních rozmezí pro stanovení nižšího odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 7, finančním úřadem stanovenou částku vycházející z procentního rozmezí uvedeného v rozhodnutí, a to pro každý jednotlivý případ; při stanovení částky odvodu vezme finanční úřad v úvahu závažnost porušení povinnosti, jeho vliv na dosažení cíle dotace a hospodárnost uložené sankce; v případě neoprávněného použití prostředků přesunutých podle § 24a nebo § 26 odst. 2 postupuje finanční úřad obdobně.“*
19. Krajský soud v první řadě poukazuje na skutečnost, že ze zprávy o daňové kontrole i z napadených rozhodnutí vyplývá, že správce daně nařídil žalobci odvod do státního rozpočtu, resp. Národního fondu, na základě tří pochybení žalobce, která správce daně posoudil jako porušení rozpočtové kázně. Prvním z těchto pochybení mělo být výběrové řízení na veřejnou zakázku *„UTB – Dodávka notebooků 2“*, zadávanou v podlimitním řízení. V Zadávací dokumentaci k této veřejné zakázce si přitom žalobce v bodě 10.2

vyhradil možnost neumožnit část plnění této veřejné zakázky plnit subdodavatelem. Žalovaný přitom uvedl, že takový postup žalobci umožňuje § 44 odst. 6 ZVZ, avšak pouze za předpokladu, že nevyloučí v rámci veřejné zakázky úplně možnost využití subdodavatele a že v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení uvede, že má v úmyslu tento požadavek si vyhradit. Jelikož však ve Výzvě k podání nabídek k veřejné zakázce „UTB – Dodávka notebooků 2“ ze dne 12. 11. 2013 žalobce takový úmysl neoznámil, porušil tím § 44 odst. 6 ZVZ. Vzhledem k tomu, že v článku XII. rozhodnutí o poskytnutí dotace je uvedeno, že „[p]říjemce je povinen při výběru dodavatelů postupovat současně v souladu s platnými Pravidly pro výběr dodavatelů v rámci OP VaVpl (dále jen „Pravidla“), v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, a podle pokynů uvedených v Příručce pro příjemce.“ Za toto porušení vyměřil správce daně žalobci odvod v celkové výši 10 % částky dotace, použité na financování předmětné zakázky.

20. Druhým pochybením žalobce mělo dle správce daně být, že žalobce převedl dne 3. 9. 2014 z neinvestičního projektového bankovního účtu číslo 43-8539820287/0100 na provozní účet žalobce číslo 27-1925270277/0100 finanční prostředky ve výši 2 500 000 Kč, ačkoliv stav vlastních prostředků žalobce na projektovém účtu činil k tomuto dni 2 435 063,63 Kč. Dle Příručky pro příjemce Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace 2007-2013, verze 5, účinné od 15. 8. 2013, mělo být v bodě 5.1.2 uvedeno, že příjemce může využívat finanční prostředky dotace pouze na úhradu způsobilých výdajů, což znamená, že s nimi nesmí provádět žádné operace, které přímo nesouvisí s realizací projektu a neslouží k úhradám způsobilých výdajů. Žalobce tak na svůj provozní účet převedl z projektového účtu neoprávněně finanční prostředky ve výši 64 936,37 Kč (rozdíl mezi převedenou částkou a vlastními prostředky, kterými v té době žalobce na projektovém účtu disponoval). Dále byla žalobcem dne 12. 9. 2014 z investičního projektového účtu č. 43-8506270247/0100 uhrazena faktura číslo F415-I,N ve výši 5 408 883,87 Kč a z výše uvedeného neinvestičního projektového účtu byla k této faktuře uplatňována daň z přidané hodnoty ve výši 215 700,21 Kč. Z účetnictví přitom mělo vyplynout, že u faktury číslo F415-I,N mělo dojít k haléřovému zaokrouhlení ve výši 0,95 Kč. Tato částka měla být zaúčtována ve stavu vlastních prostředků jako nezpůsobilý výdaj, přičemž tento výdaj byl žalobcem zahrnut do čerpání vlastních peněžních prostředků. V tomto okamžiku však žalobce neměl na projektovém neinvestičním účtu žádné prostředky, proto tímto způsobem došlo k neoprávněnému čerpání finančních prostředků ve výši 0,95 Kč. Po zhodnocení proporcionality závažnosti pochybení žalobce vůči výši odvodu, i s ohledem na skutečnost, že neoprávněně čerpané prostředky byly žalobcem v průběhu následujících dvou měsíců vráceny, správce daně určil výši odvodu jako 0,5 % z čerpané částky za každý započatý měsíc trvání protiprávního stavu jako částku ve výši 649,37 Kč.
21. Třetím pochybením, shledané správcem daně v rámci daňové kontroly, spočívalo v tom, že žalobce nevyloučil uchazeče z výběrového řízení k veřejné zakázce, a to z důvodu nesplnění základních kvalifikačních předpokladů podle § 60 odst. 1 ZVZ. Namísto toho žalobce s vybraným uchazečem uzavřel smlouvu o koupi Spektrometru mm a submilimetrových vln „TPS Spektra 3000“ v hodnotě 8 969 461,20 Kč včetně daně z přidané hodnoty, přičemž žalobce si uplatnil v rámci projektu ve způsobilých výdajích částku 7 848 278,55 Kč. Za nedodržení povinnosti zadat veřejnou zakázku v souladu se zadávacími podmínkami proto správce daně žalobci vyměřil dle bodu II.B/9 přílohy č. 3 k Dodatku č.

0089/03/05 rozhodnutí o poskytnutí dotace odvod ve výši 5 % z částky uplatněné žalobcem ve způsobilých výdajích, rovnající se částce 392 413,93 Kč.

22. Žalobce v podané žalobě první ani druhé pochybení, ani odvod za tato pochybení nikterak nerozporuje, a proto má krajský soud tuto část rozhodnutí žalovaného, resp. správce daně, za nespornou, a nepřistoupí v tomto rozsahu k jejich přezkumu. Žalobce tak svými námitkami zpochybňuje především ono třetí, správcem daně konstatované pochybení.
23. Namítá-li žalobce, že odvod byl správcem daně stanoven na základě sporného bodu přílohy č. 3 k Dodatku č. 0089/03/05 rozhodnutí o poskytnutí dotace, krajský soud této námitce nemůže přisvědčit. Dle čl. XII rozhodnutí o poskytnutí dotace je příjemce povinen při výběru dodavatelů povinen postupovat v souladu s platnými pravidly pro výběr dodavatelů v rámci Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace, v souladu se ZVZ a podle pokynů, uvedených v Příručce pro příjemce. Dle čl. IV Dodatku č. 0089/03/04 rozhodnutí o poskytnutí dotace se čl. XXIII rozhodnutí o poskytnutí dotace, označený jako *„Porušení podmínek Rozhodnutí a vyplývající sankce“*, nahrazuje novým textem, obsahujícím mj. čl. XXIII.3, který stanoví, že *„[p]orušením podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta, a které zakládá porušení rozpočtové kázně, je též porušení podmínek stanovených v čl. XII tohoto Rozhodnutí. Toto porušení rozpočtové kázně bude ve smyslu § 14 odst. 7 a § 44a odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel v každém jednotlivém případě postiženo sníženým odvodem uvedeným v Příloze č. 3 tohoto Rozhodnutí.“* Dle čl. II. Dodatku č. 0089/03/05 rozhodnutí o poskytnutí dotace je uvedeno, že *„[v] souladu se schválenými změnami Projektu se příloha č. 3 Rozhodnutí v plném rozsahu nahrazuje novou přílohou č. 3 ve znění, které je součástí tohoto Dodatku.“* V bodu II.B/9 přílohy č. 3 k Dodatku č. 0089/03/05 rozhodnutí o poskytnutí dotace je uvedeno jako typ porušení *„[n]edodržení povinnosti zadat zakázku v souladu se zadávacími podmínkami (např. s uveřejněnými kvalifikačními předpoklady, hodnotícími kritérii nebo se zadávací dokumentací)“*, přičemž výše odvodu je pro tento případ stanovena na 25 % z částky použité na financování předmětné zakázky nebo 5 – 10 % v méně závažných případech. Z bodu 3 zadávací dokumentace na veřejnou zakázku *„CEBIA-Tech – speciální technologická zařízení – etapa 2011“* přitom vyplývá, že předpokladem hodnocení nabídek je splnění kvalifikace ve lhůtě pro podání nabídek, mj. základních kvalifikačních předpokladů ve smyslu § 53 ZVZ. Podle bodu 8 této zadávací dokumentace pak zřetelně vyplývá, že nesplnění kvalifikačních podmínek v požadovaném rozsahu znamená vyloučení uchazeče v účasti v zadávacím řízení.
24. Dle krajského soudu je z výše uvedeného naprosto zjevné, že za předpokladu, že uchazeč nesplnil v rámci podání nabídky základní kvalifikační předpoklady dle § 53 ZVZ a nepostupoval-li žalobce v takovém případě v souladu s bodem 8 zadávací dokumentace, došlo z jeho strany k postupu v rozporu se zadávací dokumentací, což je jednání, které svým obsahem naplňuje bod přílohy č. 3 k Dodatku č. 0089/03/05 rozhodnutí o poskytnutí dotace, a tudíž se v souladu s čl. XXIII.3 rozhodnutí o poskytnutí dotace (ve znění Dodatku č. 0089/03/04) jedná o porušení rozpočtové kázně, neboť tímto způsobem byly ve smyslu § 3 písm. e) rozpočtových pravidel použity prostředky z dotace v rozporu s povinností, stanovenou rozhodnutím o poskytnutí dotace, což je dle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel porušením rozpočtové kázně. Dle krajského soudu nemá nadpis tabulky v příloze č. 3 k Dodatku č. 0089/03/05 rozhodnutí o poskytnutí dotace jakýkoliv význam, neboť z uvedené přílohy je zjevné, že má tento nadpis pouze charakter strukturujícího prvku tabulky této přílohy, v níž jsou obsaženy jednotlivé typy porušení rozpočtové kázně a výše odvodů za tato porušení. Zcela zásadní je přitom dle krajského

soudu znění jednotlivých způsobů porušení rozpočtové kázně, které je v případě bodu II.B/9 přílohy č. 3 k Dodatku č. 0089/03/05 rozhodnutí o poskytnutí dotace jednoznačné. V závorce tohoto bodu jsou dokonce demonstrativně vymezeny případy, kterými se myslí nedodržení povinnosti zadat zakázku v souladu se zadávacími podmínkami, mezi něž poskytovatel zařadil právě porušení ustanovení zadávací dokumentace. Za těchto okolností tedy krajský soud musí zopakovat, že z přílohy č. 3 k Dodatku č. 0089/03/05 rozhodnutí o poskytnutí dotace zcela jednoznačně vyplývá, že jednání žalobce naplnilo znaky porušení rozpočtové kázně, a námitka žalobce je tudíž nedůvodná.

25. Krajský soud se neztotožňuje ani s argumentací žalobce založené na „vlastním“ výkladu účelu samotného ZVZ, jehož existenci v rozhodovací činnosti správních orgánů či soudů nadto nijak nedokládá. Krajský soud nicméně podotýká, že i kdyby přistoupil na výklad účelu § 53 ZVZ, je třeba také vzít v potaz předcházející § 52 ZVZ z něhož vyplývá, že kontrola splnění kvalifikačních předpokladů uchazeče pro účast v zadávacím řízení probíhá *ex ante*, nikoliv *ex post*. Dle § 52 odst. 1 ZVZ je totiž v otevřeném řízení uchazeč povinen prokázat splnění kvalifikace ve lhůtě pro podání nabídek. To, že ke splnění kvalifikace v nyní projednávaném případě u vybraného uchazeče došlo až po lhůtě k podání nabídek ostatně žalobce ani nerozporuje. Své tvrzení naopak zakládá na nesprávném závěru, že postačí splnění kvalifikačních podmínek *ex post*, tedy po lhůtě k podání nabídek, v tomto případě dokonce až po samotném zadání nabídky, neboť ze Zprávy o posouzení a hodnocení nabídek, v níž byla schválena nabídka uchazeče TeraView Limited, byla vyhotovena dne 15. 7. 2011, kdežto chybějící doklady k prokázání kvalifikačních předpokladů dle § 53 odst. 1 písm. a), b) f) a h) ZVZ byly vydány až v období od 20. 6. 2012 až 15. 10. 2012. S tímto tvrzením se však krajský soud neztotožňuje, neboť z § 52 odst. 1 ZVZ vyplývá povinnost splnit kvalifikační povinnost *ex ante* zcela jednoznačně.
26. Pokud pak žalobce argumentuje Oznámením o výsledku šetření podnětu ÚOHS ze dne 11. 1. 2013, č. j. ÚOHS-P915/2012/VZ-20636/2012/531/ZSm, resp. vyjádřením k oznámení výsledku šetření podnětu ze dne 8. 2. 2013, č. j. ÚOHS-P915/2012/VZ-2049/2013/532/ZSm, k tomu krajský soud v první řadě podotýká, že řízení o spáchání správního deliktu ve smyslu ZVZ a řízení o porušení rozpočtové kázně jsou dvě odlišná a zcela samostatná řízení. Účelem řízení o správním deliktu je totiž potrestat pachatele správního deliktu za jeho společensky škodlivé chování, spočívající v porušení ZVZ stanovených povinností, a má tedy trestně správní charakter. Jeho funkce je tudíž primárně represivní a preventivní. Na druhou stranu účelem řízení o porušení rozpočtové kázně a případném vyměření odvodu za toto porušení je navrácení peněžních prostředků poskytnutých státem za určitých podmínek zpět, a to z důvodu porušení těchto podmínek. Toto řízení má tedy charakter řízení daňového, jehož funkcí je navrácení do stavu před poskytnutím dotace (*restitutio in integrum*), případně funkce fiskální. Z příslušných ustanovení ZVZ je zjevné, že ne každé porušení ZVZ bude naplňovat znaky správního deliktu. Na druhou stranu však také v rozpočtových pravidlech, ani v rozhodnutí o poskytnutí dotace není uvedeno, že porušením rozpočtové kázně jsou pouze případy, kdy jednání příjemce naplní znaky správního deliktu dle ZVZ. Krajský soud tak nepochybuje o tom, že se příjemce dotace může dopustit porušení rozpočtové kázně, aniž by tímto jednáním spáchal správní delikt dle ZVZ. Oznámení ÚOHS o nezahájení správního řízení o spáchání správního deliktu proto není rozhodnutím o předběžné otázce dle § 99 daňového řádu, a správce daně tak tímto oznámením není při rozhodování o porušení

rozpočtové kázně nijak vázán. Nadto krajský soud uvádí, že tvrzení žalobce o závěrech ÚOHS nejsou pravdivá. ÚOHS v žádném případě neposvětil postup žalobce, ani nekonstatoval, že by se žalobce v rámci zadávacího řízení žádného pochybení nedopustil. Právě naopak, ve vyjádření k oznámení výsledku šetření podnětu ÚOHS uvádí, že „[z]adavatel sice pochybil v tom, že nevyločil uchazeče na základě neprokázání základních kvalifikačních předpokladů ve vztahu k území České republiky, nicméně tím vzhledem k výše uvedenému podstatně neovlivnil nebo nemohl ovlivnit výběr nejvhodnější zakázky.“ Dle krajského soudu tak ÚOHS právě naopak konstatoval, že se žalobce dopustil v rámci zadávacího řízení pochybení, toto pochybení však vzhledem ke specifickým okolnostem (existence jediného uchazeče) ani nemohlo naplnit znaky správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ.

27. Žalobce dále v žalobě argumentuje nezákonností postupu správce daně a žalovaného, kteří nepoužili při rozhodování o porušení rozpočtové kázně pro žalobce příznivější úpravu v době jejich rozhodování, tj. již účinného ZZVZ. Jak již bylo výše naznačeno (a v tomto směru se krajský soud ztotožňuje s argumentací žalovaného), řízení o odvodu za porušení rozpočtové kázně není řízením, které by mělo správně trestní charakter. Jak ostatně zdůraznil i nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46, „[p]orušení rozpočtové kázně však správním deliktem není a stejně tak uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí. Byť se v souvislosti s odvodem za porušení rozpočtové kázně běžně hovoří o jeho sankčním charakteru, neznamená tento přívlastek bez dalšího, že jde o sankci trestní povahy, na kterou by bylo možné aplikovat zákonné instituty určené pro oblast správního trestání (zde konkrétně institut soudní moderace trestu) či snad jiné zásady, které pro oblast správních deliktů dovodily správní soudy a Ústavní soud především analogií z oblasti trestního práva. V širším slova smyslu je totiž sankcí ve smyslu konstrukce právních norem jakýkoli negativní následek spojený s porušením primární povinnosti právní normy. Sankci v tomto širším slova smyslu pak od sankce v užším slova smyslu (tj. sankce trestní) odlišuje mj. cíl sankce. Přitom především cíl odvodu za porušení rozpočtové kázně, který je peněžitým plněním, jenž je příjmem státního rozpočtu [§ 2 odst. 1 a § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu], je jiný, než jaký je cíl trestní sankce. Tímto hlavním cílem je navrátit zpět do státního rozpočtu prostředky, které nebyly využity za účelem a v souladu s podmínkami, které stát (či Evropská unie) pro čerpání těchto prostředků stanovil. Jestliže totiž dotace, v rámci níž jsou soukromým subjektům poskytovány veřejné finanční prostředky, nebyla zcela nebo z části využita ve prospěch stanovené priority, není důvodu, aby tyto prostředky zůstávaly v rukou soukromého subjektu. Proto následkem nevyužití dotace pro stanovený účel či její použití v rozporu s předem určenými podmínkami je povinnost tuto dotaci (i třeba jen z části) vrátit tak, aby tyto prostředky mohly opět sloužit svému původnímu účelu.“
28. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu jsou dle krajského soudu plně aplikovatelné na nyní projednávanou věc, a jelikož je zásada přípustnosti pravé retroaktivity v případě existence pro pachatele příznivější úpravy, vyplývající z čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, aplikovatelná pouze v řízení trestním, resp. trestně správním (jak ostatně vyplývá i z označení beneficianta této úpravy jako pachatele, což je označení, charakteristické pouze v trestním řízení), nebude se tato zásada na nyní projednávanou věc, a tudíž ani na jednání žalobce, aplikovat.
29. Další žalobní námitka žalobce spočívá v tvrzení, že v řízení o odvodu za porušení rozpočtové kázně nebyla dodržena povinnost přiměřenosti odvodu vůči závažnosti porušení rozpočtové kázně. K tomu krajský soud uvádí, že judikatura, na kterou odkazuje

v replice žalobce, není pro nyní projednávanou věc přílehlavá, resp. s nimi závěry přijaté v napadených rozhodnutích nejsou v rozporu. Jestliže žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 5. 2014, č. j. 62 Af 106/2012-134, či rozsudek téhož soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 62 Af 22/2013-66, krajský soud nevidí rozpor napadeného rozhodnutí žalovaného s touto judikaturou. Z napadeného rozhodnutí je zjevné, že dle Přílohy č. 3 k Dodatku č. 0089/03/05 rozhodnutí o poskytnutí dotace je za porušení rozpočtové kázně, kterého se žalobce dopustil, možno vyměřit odvod ve výši 25 % z čerpané dotace, resp. 5 – 10 % v případě méně závažného porušení. Jestliže tedy správce daně vyměřil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 5 % z čerpané dotace, musel dle krajského soudu, byť implicitně, zhodnotit závažnost jednání žalobce, neboť shledal, že jednání žalobce je méně závažným porušením rozpočtové kázně, a že i z hlediska závažnosti v rámci této kategorie méně závažných případů porušení rozpočtové kázně se jedná o porušení tak marginální, že ospravedlňuje použití odvodu ve spodní hranici této snížené sazby. Správce daně tak dostal své povinnosti respektovat při vyměřování odvodu zásadu proporcionality, což vyplývá i z výše odvodu, kterou nakonec žalobci vyměřil. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 4 As 117/2014-39, na nějž odkazuje žalobce, v němž sice Nejvyšší správní soud akcentoval požadavek dodržení principu proporcionality při posuzování porušení rozpočtové kázně, nicméně již ve fázi kvalifikace postupu příjemce dotace pod pojem „*neoprávněné použití peněžních prostředků*“, byl ovšem překonán usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, dle kterého „*každé porušení dotačních podmínek, které není v rozhodnutí o poskytnutí dotace vymezeno jako to, jehož nedodržení není neoprávněným použitím podle § 3 písm. e) [§ 14 odst. 3 písm. k)], zakládá porušení rozpočtové kázně [§ 3 písm. e) ve spojení s § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění do 29. 12. 2011].“ Zásadu přiměřenosti je pak dle citovaného usnesení potřeba respektovat až v rozhodování o výši odvodu za porušení dotačních podmínek – „*Při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výši za ně předepsaného odvodu. Správce daně musí zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti (§ 44a odst. 4 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění do 29. 12. 2011) a své rozhodnutí náležitě odůvodnit.*“ Těmto požadavkům žalovaný i správce daně v nyní projednávaném případě, jak již bylo zmíněno výše, dle názoru krajského soudu dostali.*

30. V replice žalobce poukazuje i na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011 ve věci C-465/10, ani tento však není dle krajského soudu na nyní projednávanou věc přílehlavý. Z odůvodnění tohoto rozsudku totiž plyne, že *Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration předložilo Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku za situace, kdy „žádné z ustanovení, které uplatňoval žalovaný správní orgán, ani žádné z ujednání smlouvy ze dne 20. prosince 1996 o dotaci z EFRR nestanovilo, že přiznání této dotace je podmíněno tím, že zakázka, kterou CCI departementu Indre případně uzavře pro účely realizace této operace, bude v souladu s pravidly pro zadávání veřejných zakázek.“* Z uvedeného plyne, že předběžná otázka se týkala odvodu za porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek, jejichž dodržením však nebylo dle smlouvy podmíněno poskytnutí dotace. Jakékoliv závěry, učiněné v tomto rozsudku, tak nemohou být aplikovatelné na nyní projednávanou věc, neboť z rozhodnutí o poskytnutí dotace je povinnost žalobce dodržovat pravidla pro zadávání veřejných zakázek zjevná, a vyměření

odvodu tak vychází z porušení pravidel, nastavených přímo v rozhodnutí o poskytnutí dotace, jejichž dodržováním bylo poskytnutí dotace podmíněno.

31. Nadto krajský soud uvádí, že česká verze žalobcem citovaného rozsudku obsahuje jazykovou nepřesnost, když je v žalobcem citovaném bodu 40 tohoto rozsudku uvedeno: „*I když není vyloučeno, jak zdůraznila Komise, že konstatování menší nesrovnalosti nevede na základě zásady proporcionality k tomu, aby byly vyplacené prostředky zčásti vymáhány zpět, je v každém případě nutno uvést, že je-li v rámci akce financované z EFRR konstatováno, že příjemce porušil jednu ze základních povinností stanovených směrnicí 92/50 ... je možnost, že taková nesrovnalost bude sankcionována odnětím prostředků v celém rozsahu sama o sobě s to vyvolat odrazující účinek nezbytný k řádné správě strukturálních fondů (viz obdobně výše uvedený rozsudek *Conserve Italia v. Commission*, bod 101)*“ (zvýraznění doplněno krajským soudem). V jednacím jazyku tohoto rozsudku, tedy ve francouzštině, však bod 40 rozsudku ve věci C-465/10 zní: „*S'il n'est certes pas exclu, ainsi que l'a souligné la Commission, que, en application du principe de proportionnalité, la constatation d'une irrégularité mineure ne conduise qu'au remboursement partiel des fonds versés, force est toutefois de relever que, en tout état de cause, lorsque, dans le cadre d'une action financée par le FEDER, est constatée une violation par le bénéficiaire de l'une des obligations fondamentales prévues par la directive 92/50 ... la possibilité qu'une telle irrégularité soit sanctionnée par la suppression complète du concours est la seule à même de produire l'effet dissuasif nécessaire à la bonne gestion des Fonds structurels (voir, par analogie, arrêt *Conserve Italia/Commission*, précité, point 101)*“ (zvýraznění doplněno krajským soudem). Zvýrazněnou část francouzské verze lze do češtiny přeložit tak, že drobná nesrovnalost „vede **pouze** k částečnému vrácení zaplacených prostředků“. Stejný překlad pak vyplývá i z anglické verze tohoto rozsudku, v němž je uvedeno: „*the finding of a minor irregularity should lead only to a partial reimbursement of the amounts paid*“ (zvýraznění doplněno krajským soudem) a také z německé verze, v níž je uvedeno „*dass die Feststellung einer geringfügigen Unregelmäßigkeit in Anwendung des Grundsatzes der Verhältnismäßigkeit nur zu einer teilweisen Rückzahlung der gewährten Mittel führt*“ (zvýraznění doplněno krajským soudem). Z uvedeného je dle krajského soudu zjevné, že ačkoliv český předklad citovaného rozsudku Soudního dvora EU by mohl svádět k výkladu, že konstatování menší nesrovnalosti nemusí vést k odvodu poskytnuté dotace ani částečně, měl by tento rozsudek být interpretován tak, že i konstatování menší nesrovnalosti vede k odvodu **vždy**, avšak Soudní dvůr EU připouští, že ne vždy musí být předmětem odvodu celá poskytnutá dotace.
32. K poslední námitce žalobce, tedy k zásahu do práva vlastnit majetek dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod, krajský soud konstatuje, že vlastnické právo není absolutní, a je možné jej za určitých podmínek omezit, koneckonců samotný čl. 17 v odst. 5 explicitně ústavně aprobuje omezení vlastnického práva výběrem zákonem stanovených poplatků a daní. Jestliže tedy rozhodnutím příslušného správního orgánu je adresátovi na základě zákona stanovena povinnost odvést určité finanční prostředky do příslušného veřejného peněžního fondu, nejedná se o zásah do práva vlastnit majetek, který by byl v rozporu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Z uvedeného je zjevné, že žalovaný ani správce daně se zásahu do vlastnického práva žalobce nedopustili, neboť žalobci vyměřili odvod na základě zákonných ustanovení a v souladu s nimi.

V. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
34. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. září 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu